
FINANCIAL STATEMENTS, CASH FLOW AND TAXES

Dessislava Kostova-Pickett

University of California, USA

Abstract: The primary purpose of the manager is to increase the value of his company's stock, and the value is based on the company's future cash flows. But how do managers decide which actions are likely to increase these flows and how do investors evaluate future cash flows? The answers to these two questions are in a study of the financial statements that publicly traded companies have to provide to investors. Investors here include both institutions (banks, insurance companies, pension funds, etc.) as well as individuals like you.

Much of the material in this article deals with concepts you've included in the main accounting course. However, the information is important enough to ensure a review. Also, in accounting you probably have focused on how to make accounting statements; the focus is on the way investors and managers interpret and use them. Accounting is the main language of the business, so everyone who is engaged in business needs good working knowledge about it. It is used to "keep the result" and if investors and managers do not know the result, they will not know if their actions are appropriate. If you have taken a mid-term exam but have not informed you, you will have a hard time knowing if you need to improve. The same idea is in business. If the managers of a company - whether they are marketing, staffing, manufacturing or finance - do not understand their financial statements, they will not be able to judge the consequences of their actions, which will make it harder for the company to survive, much less to have the maximum value.

Keywords: Cash Flows, Accounts, Financial Results.

ФИНАНСОВИ ОТЧЕТИ, ПАРИЧЕН ПОТОК И ДАНЪЦИ**Десислава Костова-Пикет**

Калифорнийски университет

Резюме: Основната цел на мениджъра е да увеличи стойността на акциите на неговата фирма, а стойността се базира на бъдещите парични потоци на фирмата. Но как мениджърите решават кои действия най-вероятно ще увеличат тези потоци и как инвеститорите оценяват бъдещите парични потоци? Отговорите на двата въпроса са в проучване на финансовите отчети, които публично търгуваните фирми трябва да предоставят на инвеститорите. Тук инвеститорите включват както институции (банки, застрахователни компании, пенсионни фондове и други), така и лица като вас.

Голяма част от материалите в тази статия се занимават с концепции, които са включили в основния счетоводен курс. Информацията обаче е достатъчно важна, за да гарантира преразглеждане. Също така, при счетоводството вероятно сте се съсредоточили върху това как се правят счетоводни отчети; акцентът е поставен върху начина, по който инвеститорите и мениджърите ги тълкуват и използват. Счетоводството е основният език на бизнеса, така че всеки, който се занимава с бизнеса, се нуждае от добро работно познание за него. Използва се за "запазване на резултата" и ако инвеститорите и мениджърите не знаят резултата, те няма да знаят дали действията им са подходящи. Ако сте взели изпити, но не са ви информирали, ще имате много време за да разберете дали трябва да се поправите. Същата идея е в бизнеса. Ако мениджърите на фирма - независимо дали са в областта на маркетинга, персонала, производството или финансите - не разбират финансовите си отчети, те няма да могат да преценят последиците от действията си, което ще затрудни фирмата да оцелее, много по-малко да има максимална стойност.

Ключови думи: парични потоци, счетоводни отчети, финансови резултати

"КАЧЕСТВОТО" НА ФИНАНСОВИТЕ ОТЧЕТИ

Финансовите отчети, представени в типичния годишен отчет на компанията, изглеждат доста официални. Те са подписани от висшите ръководни органи на фирмата и са сертифицирани от счетоводна фирма, затова човек би помислил, че те трябва да бъдат точни. Това обаче може да не е вярно, поради три причини: легитимни грешки при оценката на активите и измерване на разходите, "гъвкави" счетоводни правила, които водят до различно докладвани резултати за подобни компании и измама.

Един очевиден пример за измама включваше WorldCom's, която отчита стойности на активите, които надвишават истинската им стойност с около 11 милиарда долара. Това доведе до подценяване на разходите и коренно надценяване на печалбите. Enron е друг пример. Тази компания надцени стойността на някои активи, съобщи за увеличението на изкуствената стойност като печалба и прехвърли активите на дъщерни дружества, за да скрие истинските факти. Инвеститорите на Enron's и WorldCom's, случайно научиха какво се случва, компаниите бяха принудени да влязат в несъстоятелност, висшите им служители отидоха в затвора, счетоводната фирма, одитирала книгите им бяха принудени да излязат от бизнеса, а милиони инвеститори загубиха милиарди долари.

След взривяванията на Enron и WorldCom, Конгресът прие Закона за Sarbanes-Oxley (SOX), който изискваше от компаниите да подобрят стандартите си за вътрешен одит и изисква от главния изпълнителен директор и главния финансов директор да удостоверят, че финансовите отчети са правилно подготвени. Законопроектът SOX създаде и нова организация за наблюдение, за да се увери, че външните счетоводни фирми вършат работата си. От всички индикации финансовите отчети обикновено са по-точни и по-ясни, отколкото в миналото.

Но светът е динамичен и през 2007 г. се появи нов проблем, свързан със счетоводството. Големите банки, най-вече Citigroup, притежават много рискови, но високодоходни ипотечи с висок риск. Банките са измислили сложна правна процедура, наречена структурирано инвестиционно средство (SIV), за да прикрият факта, че са държали всички тези рискови ипотечи. Те се опасяваха, че хората няма да искат да правят бизнес с рисковата банка. Но когато пазарът на високорискови ценни книжа се разпадна през 2007 г., банките трябваше да признаят загубите си, които бяха в размер на много милиарди долари.

Оказва се, че банките са се опитали да избегнат записването на ипотеките си, но новосъздадена организация, създадена от счетоводните фирми "Голямата четвора", наречена "Център за качество на одита", взе твърда линия и принуди отписването. Това накара Лин Търнър, бивша главна счетоводителка, да заяви: "Счетоводните фирми работят много по-добре, отколкото в миналото".

ФИНАНСОВИ ОТЧЕТИ И ДОКЛАДИ

Годишният доклад е най-важният доклад, който корпорациите издават на акционерите и съдържа два вида информация. На първо място, има описателна част, често представена като писмо от председателя, което описва дейността на фирмата, резултатите през изминалата година и обсъжда ново развитие, което ще засегне бъдещите операции. На второ място, докладът представя следните четири основни финансови отчети:

1. *Счетоводният баланс*, който показва кои активи дружеството притежава и кой има вземания към тези активи към дадена дата - например 31 декември 2017 г.
2. *Отчет за доходите*, който показва продажбите и разходите на фирмата (и по този начин печалбите) през изминалия период - например 2017 г.
3. *Отчет за паричните потоци*, който показва с колко парични средства фирмата е започнала годината, колко пари в крайна сметка е имала и какво е направила, за да увеличи или намали парите си.
4. *Отчет за собствения капитал*, който показва размера на собствения капитал на акционерите в началото на годината, позициите, които увеличават или намаляват собствения капитал, и собствения капитал в края на годината.

Тези отчети са свързани един с друг; и взети заедно, те предоставят счетоводна картина на дейността и финансовото състояние на фирмата.

Всички материали са еднакво важни. Финансовите отчети на фирмата отчитат какво всъщност се е случило с активите, печалбите и дивидентите през последните няколко години, докато словесните изявления на ръководството се опитват да обяснят защо нещата се оказаха по начина, по който са се случили и какво може да се случи в бъдеще.

БАЛАНС

Балансът е "моментна снимка" на позицията на фирмата в конкретен момент от време. Лявата страна на баланса показва активите, които компанията притежава, а дясната страна показва пасивите на фирмата и собствения капитал, които представляват вземания към активите на фирмата.

Активите се разделят на две основни категории: текущи активи и фиксирани или дългосрочни активи. Текущите активи се състоят от активи, които трябва да бъдат конвертирани в пари в рамките на една година и включват парични средства и парични еквиваленти, вземания и инвентаризация. Дългосрочните активи са

активи, за които се очаква да бъдат използвани повече от една година; те включват инсталации и оборудване в допълнение към интелектуалната собственост, като патенти и авторски права. Инсталациите и оборудването обикновено се отчитат без натрупаната амортизация.

Исковете срещу активи са от два основни вида - пасиви (или пари, които компанията дължи на други) и собствен капитал. Задълженията се състоят от вземания, които трябва да бъдат изплатени в рамките на една година (текущи задължения), включително платими сметки, начисления (сума на начислените възнаграждения и начислени данъци) и банкноти, дължими в рамките на една година. Дългосрочният дълг включва облигации, които имат зрялост повече от една година.

Собственият капитал може да се разглежда по два начина. Първо, това е сумата, която акционерите са платили на дружеството, когато купуват акции на дружеството, продадено за набиране на капитал, в допълнение към всички доходи, които дружеството е задържало през годините:

Пропорционалност на акционерите = вложен капитал + неразпределена печалба

Неразпределената печалба не е само приходите, задържани през последната година - те са кумулативната сума на всички приходи, които компанията е спечелила през целия си живот. Акции на акционерите могат да бъдат считани за остатъчни:

Собствен капитал = Общо активи - Общо пасиви

Ако фирма е инвестирала излишък от средства в облигации, обезпечени с високорискови ипотечи и стойността на облигациите е паднала под тяхната покупна цена, истинската стойност на активите на фирмата би намалела. Размерът на пасивите му не би се променил. Следователно отчетената стойност на общия капитал трябва да намалее. Счетоводителите щяха да направят поредица от записи, а резултатът щеше да бъде намаление на неразпределените печалби - и по този начин в общия капитал. В крайна сметка активите биха били равностойни на пасивите и собствения капитал, а балансът би бил балансиран. Този пример показва защо обикновените акции са по-рискови от облигациите - всяка грешка, която ръководството прави, оказва голямо влияние върху акционерите. Разбира се, печалбите от добри решения също са насочени към акционерите.

Активите в баланса са изброени по дължината на периода, преди те да бъдат конвертирани в парични средства (материални запаси и вземания) или използвани от фирмата (фиксираны суми). Също така исковите са изброени в реда, по който трябва да бъдат изплатени: Платимите сметки обикновено трябва да бъдат изплатени в рамките на няколко дни, начисленията също трябва да бъдат платени незабавно, банкнотите трябва да бъдат платени в рамките на една година и т.н. акциите на акционерите, които представляват собственост и никога не трябва да се "изплащат".

Трябва да се отбележат няколко допълнителни точки за баланса

1. *Парични средства срещу други активи*

2. *Оборотен капитал*

3. *Нетен оборотен капитал*

Нетен оборотен капитал = Текущи активи - (Задължения + Начисления)

= \$ 1000 - (\$ 60 + \$ 140) = \$ 800

4. *Други източници на средства*

5. *Амортизация*

6. *Пазарни стойности спрямо балансови стойности*

7. *Размерът на времето*

ОТЧЕТ ЗА ДОХОДИТЕ

Печалбата на акция (EPS) често се нарича "долния ред", което означава, че от всички елементи в отчета за доходите, EPS са тези, които са най-важни за фондовете. Типичният акционер е съсредоточен върху отчетения EPS, но професионална сигурност на анализаторите и мениджърите разграничава оперативния и не-опериращия доход. Оперативните приходи се получават от редовната основна дейност на компанията. Освен това, тя е изчислена преди приспадане на разходите за лихви и данъци, които се считат за недействащи. Оперативните приходи се наричат и ЕБИТ, или приходите преди лихви и данъци.

Ето уравнението:

Оперативни приходи (или ЕБИТ) = Приходи от продажби - Оперативни разходи

= \$ 3,000.0 - \$ 2,716.2

= 283.8 \$

Фирма има 50 милиона обикновени акции, нетни приходи \$117 500 000. Обърнете внимание, че EPS се основава на нетните приходи на обикновените акционери. Изчисленията на EPS и DPS са, както следва:

$$\text{Печалба на акция} = \text{EPS} = \frac{\text{Нетни приходи}}{\text{Обикновени акции}} = \frac{\$ 117\,500\,000}{50,000,000} = \$ 2,35$$

$$\begin{aligned} \text{Дивиденди на акция} = \text{DPS} &= \frac{\text{Дивиденди, изплатени на обикновени акционери}}{\text{Обикновени акции}} = \\ &= \frac{\$ 57\,500\,000}{50\,000\,000} = \$1.15 \end{aligned}$$

Да предположим например, че две компании имат еднакви продажби, оперативни разходи и активи. Обаче, едната компания използва някакъв дълг, а другата използва само обикновен капитал. Независимо от идентичността на оперативните им резултати, дружеството без дълг (и следователно няма лихвения разход!) ще отчита по-висок нетен доход, тъй като не е приспаднала лихвата от оперативния му доход, следователно, ако искате да сравнявате оперативните резултати на две компании най-добре е да се съсредоточите върху техните оперативни приходи.

Амортизацията е важен компонент на оперативните разходи. Амортизацията е годишна такса върху дохода, която отразява очакваната цена на долара за капиталовото оборудване и другите материални активи, които са били използвани в производствения процес. Амортизацията се равнява на едно и също нещо, с изключение на това, че представлява намаляването на стойността на нематериални активи като патенти, авторски права, търговски марки и репутация.

Докато счетоводният баланс представлява моментна снимка, отчетът за доходите отчита операциите за определен период от време. Тримесечните и годишните отчети се отчитат на инвеститорите, а месечните отчети се използват вътрешно за целите на планирането и контрола. Накрая, имайте предвид, че отчетът за доходите е свързан с баланса чрез отчета за неразпределените печалби в баланса. Нетните приходи, отчетени в отчета за приходите, намалени с изплатени дивиденди, са неразпределената печалба за годината.

ОТЧЕТ ЗА ПАРИЧНИТЕ ПОТОЦИ

Нетните приходи, отчетени в отчета за доходите, не са парични средства и в областта на финансите, целта на Cash Management е да увеличи максимално цената на акциите на компанията, а за всеки актив, включително дял от акциите, се базира на паричните потоци, които активът се очаква да произведе, поради което мениджърите се стремят да максимизират паричните потоци към инвеститорите. Отчитането за паричните потоци, е в счетоводния отчет, който показва колко парични средства генерира от фирмата.

Отчетът на паричните потоци съдържа:

- а. Оперативни дейности
- б. Нетни приходи
- в. Амортизация
- г. Увеличение на материалните запаси
- д. Увеличение на вземанията
- е. Увеличение на дължимите сметки
- ж. Увеличение на начислените заплати и данъци
- з. Нетни парични средства, предоставени от оперативни дейности
- и. Дългосрочни инвестиционни дейности
- й. Добавки към имоти, машини и съоръжения
- к. Нетна парична сума, използвана за инвестиционни дейности
- л. Финансови дейности
- м. Увеличение на платените бележки
- н. Увеличение на облигациите (дългосрочен дълг)
- о. Изплащане на дивиденди на акционери
- п. Нетни парични средства, предоставени от финансови дейности

р. Резюме

с. Нетно намаление на паричните средства

т. Парични средства и еквиваленти в началото на годината

у. Парични средства и еквиваленти в края на годината

ОТЧЕТ ЗА СОБСТВЕНИЯ КАПИТАЛ

Промените в капитала на акционерите през отчетния период се отчитат в отчета за собствения капитал.

БЕЗПЛАТЕН ПАРИЧЕН ПОТОК

Досега се фокусирахме върху финансовите отчети, тъй като те са подготвени от отчетите. Въпреки това счетоводните отчети са предназначени предимно за използване от кредитори и данъкоплатци, а не от мениджъри и анализатори на акции. Поради това корпоративните ръководители на решения и анализатори на сигурността често променят счетоводните данни, за да отговорят на техните нужди. Най-важната промяна е концепцията за свободен паричен поток (FCF), определена като "сумата на парите, които могат да бъдат изтеглени, без да се накърнява способността на дадена фирма да работи и да генерира бъдещи парични потоци". Ето уравнението, използвано за изчисляване на свободните парични потоци:

Свободен паричен поток = ЕВИТ (1-Т) + Амортизация – [Капиталови разходи + Увеличение на нетния оборотен капитал]

Където,

(1-Т) – оперативен приход след данъци

Много анализатори считат FCF за единствения най-важен показател, който може да се развие от счетоводни отчети, което е още по-важно от нетния доход. FCF показва колко фирмата може да разпредели на своите инвеститори.

ДАНЪЦИ ВЪРХУ ДОХОДА

Лицата и корпорациите изплащат значителна част от дохода си като данъци, така че данъците са важни както в личните, така и в корпоративните решения. Детайлите на данъчните закони се променят сравнително често - годишно за неща, които са индексирани за инфлацията - но основният характер на данъчната система вероятно ще остане непокътнат.

Индивидуални данъци

Физическите лица плащат данъци върху заплатите, доходите от инвестиции (дивиденди, лихви и печалби от продажбата на ценни книжа) и върху печалбите на притежателите и партньорствата. Данъчните ставки са прогресивни.

Облагаемият доход се определя като "брутен доход минус набор от освобождавания и приспадания". Пределната данъчна ставка се определя като "данъчната ставка върху последния долар на дохода". Пределните ставки започват от 10% и се повишават до 35%. Имайте предвид обаче, че когато се обмисля постепенното премахване на освобождаването и приспадането, данъкът за социални осигуровки и Medicare и държавните данъци, пределната данъчна ставка може действително да надвиши 50%. Имайте предвид, че приходите от лихви, получени от физически лица от корпоративни ценни книжа, се добавят към други приходи и по този начин се облагат с федерални ставки до 35%, плюс държавни данъци. От друга страна, капиталовите печалби и загуби се третираат по различен начин. Активи като акции, облигации и недвижими имоти се определят като капиталови активи. Когато купувате капиталов актив и по-късно го продадете за повече, отколкото сте платили, печелите печалба, която се нарича капиталова печалба; когато страдате от загуба, то се нарича загуба на капитал. Ако държите активът за по-малко от една година, ще имате краткосрочна печалба или загуба, докато ако сте го задържали повече от една година, ще имате дългосрочна печалба или загуба.

Краткосрочната капиталова печалба се прибавя към този обикновен доход като заплатите и лихвите, след това се облага с еднаква ставка като обикновения доход. Дългосрочните капиталови печалби обаче се облагат по различен начин. Имайте предвид, че тъй като корпорациите плащат дивиденди от приходите, които вече са облагани, съществува двойно данъчно облагане на корпоративния доход - доходът се облага с корпоративен лихвен процент; и когато останалото се изплаща като дивидент, то се облага отново. Това двойно данъчно облагане мотивира конгреса да намали данъчната ставка върху дивидентите.

Данъчните ставки върху дивидентите и капиталовите печалби варират с течение на времето, но те обикновено са по-ниски от ставките на обикновените доходи. Конгресът иска икономиката да расте. За растеж се нуждаем от инвестиции в продуктивни активи; ниските капиталови печалби и данъчните ставки

на дивидентите насърчават инвестициите. Индивидуалните лица с пари за инвестиране разбират данъчните предимства, свързани с инвестициите в новоучредени дружества срещу купуване на облигации, така че новите предприятия имат по-лесно да привличат капитал в рамките на данъчната система. Общо взето, по-ниските капиталови печалби и данъчните ставки разясняват капиталообразуването и инвестициите.

Корпоративни данъци

Структурата на корпоративния данък е относително проста. За да илюстрираме, ако фирма има \$65 000 облагаем доход, данъчната си такса ще бъде \$11 250.

$$\text{Данъци} = \$7.500 + 0.25 (\$15.000)$$

$$= \$ 7500 + \$ 3,750 = \$ 11,250$$

Средната му данъчна ставка е $\$11\,250 / \$65,000 = 17,3\%$. Обърнете внимание, че корпоративният доход над \$18,333,333 има средна и пределна данъчна ставка от 35%.

Лихви и дивиденди, получени от корпорация

Корпорациите печелят по-голямата част от приходите си от операции, но могат и да притежават ценни книжа - облигации и акции - и да получават приходи от лихви и дивиденди.

Получените от корпорацията доходи се облагат като обикновен доход при редовни ставки на корпоративния данък. Дивидентите обаче се облагат по-благоприятно: 70% от получените дивиденди са изключени от облагаемия доход, а останалите 30% се облагат с обичайната данъчна ставка. Така корпорация, спечелила над \$18,333,333 и плащаща 40% $(0.30)(0.4) = 0.12 = 12\%$ от приходите си от дивиденди като данъци. Ако тази фирма е имала доход от \$10 000 преди данъци, нейният приход от дивиденди ще бъде \$8 800.

$$A-T \text{ доход} = B-T \text{ доход} (1 - T) = \$ 10,000 (1 - 0,12) = \$ 8,800$$

Причината за това изключване е, че когато корпорацията получава дивиденди и може да изплаща своя собствен доход след данъчно облагане като дивидент на своите акционери, получените дялове се подлагат на тройно данъчно облагане: (1) Оригиналната корпорация се издава (2) втората корпорация се облага с данъци върху получените дивиденди и (3) лицата, които получават окончателните дивиденди, се облагат отново. Това обяснява изключването на дивидент от 70%.

Лихви и дивиденди, платени от корпорация

Ако дадена фирма използва дълг, тя трябва да плати лихва, докато ако използва акции, се очаква да изплати дивиденди. Изплатените средства могат да бъдат приспаднати от оперативните приходи, за да се получи облагаем доход, но платените дялове не могат да бъдат приспаднати.

$$\text{Необходими приходи от данъци} \quad \begin{array}{c} \$1 \\ \hline 1 - \text{Данъчна ставка} \end{array} = \begin{array}{c} \$1 \\ \hline 0.60 \end{array} = \$1,67$$

Ако се окаже, че фирмата има приходи от 1.67 долара, трябва да плати 0.67 долара в данъци $[(0,4)(\$1.67) = \$0.67]$. Това го оставя с приходите след данъци от \$ 1,00.

Ако фирма има \$10 млн. активи, продажби от \$5 млн. и \$1,5 млн. приходи преди лихви и данъци (ЕБИТ), ако фирмата е финансирана изцяло с облигации и ако е направила лихвени плащания \$1,5 милиона, нейният облагаем доход ще бъде нулев, данъците ще бъдат нулеви и инвестицията ще получи цялата \$1,5 милиона. (Терминът инвеститори включва както притежатели на ценни книжа, така и облигационери.) Въпреки това, ако фирмата не е имала дълг и следователно е финансирана изцяло от акции, всички ЕБИТ от \$1,5 милиона, данъкът на корпорацията би бил $\$1,500,000 (0,40) = \$600,000$, а инвеститорите ще получават само \$0,9 милиона срещу \$1,5 милиона при дългово финансиране, следователно коефициентът на възвръщаемост за инвеститорите на тяхната инвестиция от \$10 милиона е много по-дълъг, когато се използва дългът.

Разбира се, обикновено не е възможно да се финансира изключително с дълг, а рискът от това би компенсирал ползите от по-високия очакван доход. И все пак фактът, че лихвата е приспадаем разход, има огромен ефект върху начина, по който се финансира бизнеса - корпоративната данъчна система благоприятства финансирането от дълга по отношение на капиталовото финансиране.

Корпоративни капиталови печалби

Преди 1987 г. корпоративните дългосрочни капиталови печалби бяха облагани с по-ниски ставки, отколкото с корпоративния доход; така че ситуацията е сходна за корпорациите и отделните лица. Понастоящем обаче капиталовите печалби на корпорациите се облагат със същите ставки като оперативните приходи.

Корпоративна загуба - Връщане назад и Пренасяне напред

Обикновените корпоративни оперативни загуби могат да бъдат върнати обратно на всяка от предходните 2 години и пренесени за следващите 20 години и използвани за компенсиране на облагаемия доход през тези години. Загубата се прилага най-рано през първата година, след това до следващата поранна година и т.н., докато загубите бъдат изчерпани.

Консолидирани корпоративни данъчни декларации

Ако корпорация притежава 80% или повече от акции на друга корпорация, тя може да обобщи дохода и да подаде консолидирана данъчна декларация. Това позволява загубите на едно дружество да се използва за компенсиране на печалбите на друго. (По подобен начин могат да се използват и загуби от една дивизия да компенсира печалбите на други отдели).

ДАНЪЧНО ОБЛАГАНЕ НА МАЛКИТЕ ПРЕДПРИЯТИЯ: S КОРПОРАЦИИ

Данъчният кодекс позволява на малките предприятия, които отговарят на определени условия, да бъдат създадени като корпорации и по този начин да получат ползите от форма на организация - особено ограничена отговорност - все още да се облагат като партньорства, а не като корпорации. Тези корпорации се наричат S корпорации. (Редовните корпорации се наричат корпорации C). Ако корпорацията избира S, всички негови доходи се отчитат като личен доход от акционерите, като по този начин се облагат с индивидуалните ставки на акционерите. Тъй като доходите се облагат само веднъж, това е важно предимство за собствениците на малки фирми, в които ще се разпределят всички или повечето от приходите, получени всяка година като дивидентите.

АМОРТИЗАЦИЯ

Амортизацията играе важна роля в изчисляването на данъка върху доходите - колкото по-голяма е амортизацията, толкова по-нисък е облагаемият доход, толкова по-ниска е данъчната сметка, а по-скоро и оперативният паричен поток. Конгресът уточнява живота, върху който могат да бъдат признати активи за данъчни цели, и методите за амортизация, които могат да бъдат използвани. Ние не обсъждаме подробно как се изчислява амортизацията и как тя влияе върху доходите и отбивите, когато проучваме капиталовото бюджетиране.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Основните цели на тази статия бяха да опишат основните финансови отчети, да представят основна информация за паричните потоци, да разграничат паричните потоци от приходите от счетоводството и да предоставят общ преглед на федералния данък върху доходите. Тази информация, може да се анализира при финансовите отчети на фирмата и да се определя финансовото ѝ състояние.

ЛИТЕРАТУРА

- [1] Brigham, Eugene F., Houston, Joel F., Fundamentals of financial management, 2009
- [2] Gitman, Lawrence J., Managerial finance, 2009